

III. felvonás

Kegyelemdőfés

4. fejezet

A Császár riválisa

Sokat faggattam Sateent erről a helyről, de ő nem válaszolt a kérdéseimre. Ehelyett némán figyelte, ahogyan az élettelen hajónk látszólag magától orbitális pályára állt, aztán letette magát egy hamuval fedett tisztás kellős közepén.

– Utolsó esély – törtem meg a csendet. – Mi ez a hely?

– A Mentor világa – felelte alig hallhatóan. – Sokat mesélt róla, azután, hogy végzett az anyámmal. Azt mondta, hogy régen menedéket jelentett Sidious birodalma előtt. Nem engedtek be oda akárkit, őt sem, mert hiába volt egykor jedi, a lelke mélyén ott lapult a Sötétség, amivel nap mint nap meg kellett küzdenie. Amíg a jó énje irányította a cselekedeteit, addig bele tudott nyugodni, hogy nem jöhet ide, pedig a nevelt lánya is itt élt. De idővel a lelkén végleg úrrá lett a Sötétség, hatalmat akart, és ebben a helyben látta a kulcsát a felemelkedésének. Idejött, azonban a dolgok nem mentek úgy, ahogyan eltervezte. Az Ilyum egy romvilág lett, ő pedig azóta is itt tölti az ideje jelentős részét, egy személy híján utolsóként emlékezve arra, hogy mi történt itt aznap.

– Ki a másik személy? – kérdeztem.

Sateen megrázta a fejét, aztán görcsösen nyelt egyet. Az ablakra meresztette a tekintetét, rettegve figyelve a hajó előtt álló ősz hajú, fekete ruhás férfit. Imaro azt hitte, hogy megölte, ezek szerint tévedett.

– Úgy látom, látni akar minket – tettem hozzá, jelezve, hogy kimegyünk.

– Mi van, ha mégsem? – kérdezte félve Adane.

– Akkor meglátjuk, hogy mennyi valóságalapja van a meséinek.

A látomásaim és a tanítványom intőjelei, valamint az eddig történetek miatt még én is megrettentem a Mentor erejétől, de sikerült összeszednem magam, mire a színe elé kerültem. Elvégre ő is csak egy ember.

– Ha jól sejtem, Sateen már bemutatott – szólalt meg az öreg.

– Mindent tudok önről, amit tudnom kell – feleltem.

– Ez esetben öt másodperced van felkészülni a harcunkra – vágta rá a Mentor.

Nem értettem, hogy mi van, de bölcs döntésnek láttam elővenni a fénykardomat.

– Sateen – fordultam felé, várva, hogy elkezdjen készülődni. Azonban ő megrázta a fejét és hátrálni kezdett. – Hát jó – fordultam vissza az öreghez, miközben aktiváltam a fegyveremet. Különös, de ő még hozzá sem nyúlt a fénykardjához.

A Mentor pusztá kézzel indult meg ellenem. Amikor elég közel ért, lesújtottam rá a kardommal, mire az oldalamba került. Vesén vágott, miközben felé suhintottam a kardommal. Ekkor már mögöttem volt, akkorát vágott a hátamba, hogy azt hittem, kettétört a gerincoszlopom.

Az ösztöneim azt súgták, hogy szegjem hátra a fénykardomat, de tudtam, hogy már nem lesz ott. Ehelyett előrelendítettem a pengémet. Az öreg valóban szembekerült velem, azt hittem, hogy a kardom megállítja a rúgását, de a lába magával sodorta a pengét, ahogyan a bakancsa eltalálta az államot.

Földre kerültem. Megpróbáltam védeni magamat, de a Mentor kirúgta a kezemből a fénykardomat, aztán rálépett a nyakamra. Éreztem, hogy egy mozdulattal kiolthatná az életemet, mégsem tette meg.

– Nem rossz – jelentette ki az öreg. – A tanítványom jóval többre képes ennél, de jól bírod a strapát és az eszed is megvan a víváshoz. Néhány hét, talán egy hónap, és igazi harcost faraghatnék belőled. – Engedett a nyomásból, hogy szóhoz tudjak jutni.

– Nekem nincs egy hónapom – nyögtem ki.

– Ha nem fogadod el az ajánlatom, itt helyben megöllek – vágta rá a Mentor.

– Miért? – kérdeztem alig hallhatóan.

– Azt csak azután fogom elmagyarázni, hogy belementél – felelte.

– Rendben – próbáltam bólintani.

Az öreg levette a bakancsát a nyakamról, aztán megvárta, hogy feltápáskodjak a földről. Miután visszavettem a kezembe a fénykardomat, az új mesterem lábára néztem. A plazma még a nadrágját sem pörkölte meg, ami meglepett, noha nem értettem, hogy miért csodálkoztam rajta. Hiszen ez az ember sokkal erősebb volt bárkinél, aki valaha is fénykardot fogott a kezébe.

– Elkísérlek a tanításaid színhelyére – jelentette ki a Mentor. – Már csak a tanításod végén térhetsz ide vissza. Addig is bízom benne, hogy Sateen vigyázni fog a hajóra, indulásra készen várva a mesterét.

– Természetesen – bólintott rá reszketve Adane.

– És a titkát is ugyanolyan természetességgel fogja elmondani neked – tette hozzá az új mesterem.

– Miféle titkát? – kérdeztem.

– Azt majd elmondja, ha visszaértél – vágta rá a Mentor. – Nem igaz, Sateen?

– Ha muszáj – sütötte le a szemét Adane.

– Muszáj – szögezte le az öreg, aztán jelt adott az indulásra.

A hegyek felé vettük az irányt. Már egy jó órája mentünk a szürke talajon, amikor összeszedtem a megmaradt lélekjelenléteimet, és megtörtem a csendet.

– Miért avatkozol közbe? – kérdeztem. Sateen szerint az életem végéig kerülnie kellett volna, mert utál beleszólni a fontos személyek életébe.

– Az elmehíd miatt – vágta rá az öreg. – Még akkor is roppant veszélyes, ha mindkét fél tudja, hogy mit csinál, neked pedig fogalmad sincs róla, hogy mi fán terem az ilyen.

– Összeköti két egyén tudatát, ezáltal lehetővé téve, hogy átadják egymás tudását – feleltem.

– Ha ilyen egyszerű lenne, nem gondolod, hogy Imaro már rég lecsapta volna a fejedet? – húzta a szemöldökét. – Még most sem érsz fel az ő erejéhez, az emlékezetvesztésed idején meg szart sem tudtál a harcról.

– Mert félt – vágtam rá.

– Kitől, tőled? – mosolyogta meg az öreg az elhangzottakat.

– Én úgy vélem, már korábban sem voltam valami elveszett lányka, és mindig volt valaki az oldalamon. K'Kruhk és a fél Jedi Rend, Cade, Shado, Kagan és most Sateen.

Még ha önmagam alul is maradnék egy párharcban, egy társam segítségével felül tudnék kerekedni rajta. Szóval igen, van oka rá, hogy féljen, és ezért nem értem, hogy miért nem engeded, hogy most szálljak vele szembe. Hiszen van esélyem.

– Éppen ez a probléma – felelte a Mentor. – Győzhetsz.

– Ha nem akarsz, hogy győzzek, akkor miért nem ölsz meg? – kérdeztem. – Miért akarsz tanítani?

– Mert nélkülem megdöglesz – vágta rá az öreg.

– Az előbb még azt mondtad, hogy győzhetek.

– Pontosan – helyeselt. – Ahogy azt korábban is mondtam, az elmehid roppant veszélyes, mind a kettőtökre nézve. Imaro tisztában van a veszélyeivel, de te nem tudod, hogy mit kockáztatsz, éppen ezért az első adandó alkalommal fénykardot állítanál belé, amint megtörted a védelmét.

– És? – kérdeztem, egyre kevesebbet értve ebből az egészből.

– A híd nem csak egy eszköz, hanem a létező legmagasabb szintű kötelék két egyén között. Az erőszakos elvágása rettenetes fájdalmat tud okozni a másiknak, ha pedig ő maga vágja el, az egyet jelent a halállal.

– Hogy érted?

– Amikor a híd összeomlik, átadja a másiknak a haldokló érzéseit. Minél közvetlenebb a halál oka, annál több jön át belőle. Ha te magad ölod meg őt, azzal olyan közvetlenné teszed az átadást, amennyire csak tudod. Az ő fájdalma a te fájdalmaddá válik, az ő halála pedig a tieddé, így mind a ketten megdöglötök – magyarázta a Mentor. – Imaro azért kerüli a harcokat, mert tudja, hogy nem ölhet meg téged, mert akkor ő is utánad megy. Sőt még ha csak előkészít téged a talpnyalóinak, akkor is életre szóló traumával kell megbirkóznia. A korábbi áldozataival tisztos távolból bánt el, elviselhetővé téve az elszakadás gyötrelmét, de te lehetetlen helyzetbe hoztad őt. Legalábbis eddig.

– Tudod, hogy lehet elvágni a hidat anélkül, hogy bármelyikünk is meghalna – következtettem ki.

– Ha véget ért a tanításod, már nem lesz útban – felelte az öreg.

– Mi szükség van arra egyáltalán? – kérdeztem.

– Azt akarom, hogy egy az egy ellen is esélyed legyen vele szemben – magyarázta.

– Inkább azt látom, hogy késleltetni akarsz – vettem fel. – Ha most támadnám meg őt a Bastionon, még azelőtt megállíthatnám, hogy összeomlik a Szövetség. Már túl késő lesz mire véget ér a tanításom, .

– Te nem akarsz szembenézni vele a Bastionon, te szét akarod robbantani a fél bolygót – vágta rá a Mentor. Úgy tűnik, semmi értelme nincs rejtegetni előle a titkaimat. – Ami nem valami jó ötlet, mert Imaro már nem lesz ott.

– Miért ne lenne?

– Azért, mert a hamisnak gúnyolt birodalmad már visszavette az irányítását – felelte. Tudta, hogy további magyarázatot várok, ezért nem zavartatta magát. – Nem sokkal azután, hogy Imaro közzé tette az üzenetét, Antares visszaért a Bastionra. Látva, hogy mi történt, azonnal ellen-beszédet sugárzott a hajójából. Ebben a Birodalom jogos császáranak titulálta magát, arra hivatkozva, hogy a Lovagrend

vezére áll jogosan a Birodalom élén, ami Imaro semmiképpen sem lehet, hiszen ő a Sötét oldal szolgája. Mivel a sith szimpatizáns ex-szövetségeik magasról tettek a Lovagrendre, nem tudta megállítani Imaro tervét, ugyanakkor sikerült maga mellé állítani Bastion szárazföldi erőit és a felette álló hajók jelentős részét. A Decimatort nem meri kilőni, de a Vong technológia által felerősített lövegek szépen aprítani kezdték Imaro erőit. Látva, hogy a flottája vert helyzetben van, minden bizonnyal vissza fog menni a zászlóhajójára, hogy el tudja húzni a csíkot, amíg még megteheti.

– Ezt úgy mondod, mintha még meg sem történt volna – feleltem.

– Az erőmnek köszönhetően sokkal többet látok a jövőből, mint te. Sok variáció van, de Imaro mindig megszökik a Bastionról, aztán folytatja a háborúját a Szövetséggel, ami kivétel nélkül győzelmet hoz neki győzelem hátán, így a birodalma a Bastion elvesztése ellenére is ki tudja építeni magát. Tehát ez egy biztos véglet, ami az azt jelenti, hogy mire te eléred a Bastiont, ő már sehol sincs, így te nem őt állítod meg, hanem azon kevesek egyikét, akik ellen tudnának állni az akaratának. Aztán folytathatnád a keresgélést, ami mindenképpen hetekig tartana – magyarázta a Mentor. – Úgyhogy én nem tartalak fel téged, körülbelül addig foglak várni, amíg a beavatkozásom nélkül is sor kerülne a harcokra.

– Tehát a Szövetségnek mindenképpen vége – ébredtem rá.

– A jelenlegi formájában igen – bólintott rá az öreg. – Mire eléred őt, Imaro birodalma lesz az egyetlen dolog, ami elválasztja a galaxist a totális káosztól.

– Ha meghal, más lép a helyébe – vágtam rá.

– Egy igazi sith, akinek az uralma mindenképpen a Birodalom széteséséhez vezetni, ami rövid úton totális káoszt jelent – felelte.

– Imaro a galaxis színe előtt végezte ki a saját tanítványát – tettem hozzá. – Nekem éppen annyira sith-nek tűnik, mint bárki más.

– Nem is tévedhetnél nagyobbat – kontrázott a Mentor. – Imaro azért vette át az Egy Sith irányítását, hogy meg tudja menteni a galaxist azoktól a borzalmaktól, amit az igazi Darth Trian ígért neki. Sokat változtatott rajta az az út, amit jár, bizonyos tekintetekben egy mániákus elmebeteggé vált, mint a legtöbb Sötét nagyúr, de a lelke mélyén még él benne az igazi énje, azzal a céllal együtt, ami erre az útra készítette. Ha hatalomra jut, azért fog küzdeni, hogy ez a galaxis újra egy jó hely legyen élni, az Egy Sith ezt nem fogja hagyni, de már nem maradt belőle annyi, hogy meg tudja állítani őt. Amint megszabadult tőlük, tovább fogja hajszolni a nagy álmát, mert mások segítségével fogja látni a saját lelki sebeinek az orvoslását, noha sosem lesz képes megbékélni azokkal a borzalmakkal, amit a győzelem nevében kellett tennie. Ez nem egy fényes jövőkép a számára, de mégis ez a legjobb dolog, ami a galaxissal történhet.

– Ha ez így van, akkor miért akarod azt, hogy végezzek vele? – kérdeztem. – Miért kell megküzdenem vele egyáltalán? Ha elvágod a hidat, akkor már nem lesz oka rá, hogy megöljön, hiszen én nem akarok senki felett sem uralkodni. Csak el akarok tűnni a színről, még hozzá mindörökre.

– A Sith Birodalom felemelkedésével együtt a ti harcotok is egy olyan pont, ami mindenképpen be fog következni – mondta a Mentor. – A végeredmény az egyetlen dolog, ami kérdéses marad.

– Jó, akkor harcolunk – folytattam. – Imaro még mindig erősebb nálam, így jó eséllyel ő fog talpon maradni. Uralkodni fog, mindenki boldog, aki meg nem halt, csak én is rajta leszek a bakancslistán. Ez miért nem felel meg neked?

– Mert azt akarom, hogy érdekes legyen – vágta rá a Mentor.

– Kockára teszed az egész galaxis jövőjét csak azért, hogy elnyerje a tetszésedet egy párbaj? – kérdeztem enyhén kiakadva.

– Kétszáz éve vagyok már ezen a világon. A szemem előtt robbantották szét a szüleimet az otthonukban. Könyörtelenül végeztem az egyetlen személlyel, aki ezután segíteni mert engem, sőt mi több, átvállalta az anyám szerepét. A saját szememmel néztem végéig a halálát azoknak, akik valaha meg mertek bízni bennem, ott voltam akkor, amikor az élet utolsó szikrája is kialudt a lányom szemében. Szerinted engem érdekel, hogy mi lesz az engem körülvevő világgal?

A Mentor egy szakadék szélére vezetett engem, aminek az alján egy különös, zöld folyadék hömpölygött. Kíváncsian szemlélni kezdtem, mire megszólalt a mesterem.

– Sav – jelentette ki a Mentor. – A bolygó kérgéből tört elő, nem sokkal azelőtt, hogy véget ért volna a kolónia haláltusája. Olyan erőteljes, hogy még az Erő sem tud megfelelő védelmet nyújtani ellene. Aki beleesik, az egy pillanat alatt meghal... Kivéve engem persze. Inkább csak felfrissít.

– Ha ennyire erős vagy, miért nem szerzed meg magadnak a galaxis? – fordultam felé. Ha tényleg nem érdekli, hogy mi lesz a galaxissal, akkor miért nem foglalja el, hogy aztán a kedve szerint részesedjen a hatalom áldásaiból.

– Miért szeretném? – húzta a szemöldökét.

– Mert te vagy a legerősebb lény a galaxisban? – kérdeztem vissza. – Kétlem, hogy bárki is felül tudna kerekedni rajtad. Márpedig, ha senki sem képes megállítani téged, akkor miért is ne?

– Te sem akarsz uralkodni – vágta rá az öreg. – Nem értem, hogy ezt mi szükség magyarázni.

– Én egykor még bármit megadtam volna érte, de aztán addig vertek az árammal, amíg már nem akartam mást, csak azt, hogy véget érjen ez a cirkusz – mondtam. – Ha uralkodnék, az azt jelentené, hogy még nem értek véget a megpróbáltatásaim, márpedig én nem vagyok hajlandó többet kockáztatni az életemet a kelleténél.

– Én pedig úgy érzem, hogy már így is éppen elegendő haltak meg a Mentor nevében – felelte az öreg. – Nekem nem jelent örömet, hogy mindenki úgy táncol, ahogyan én füttyölök, ugyanakkor elkésérik, amikor meglátok egy listát arról, hogy kik adták a életüket azért, hogy nekem meglegyen a kívánságom.

– Azt hittem, hogy a Sötét Oldal szolgálja vagy – feleltem.

– Én magam vagyok a Sötét Oldal – vágta rá a Mentor. – Amíg a másik fél lényege a harmónia, az én lényem maga a megsemmisítő erő. Ez megvan. Hiába állna ki ellenem egy tucat jedi, akár egy egész templomra való, én kerülnék ki győztesen a harcból. Miért lelném az örömet mások gyöttrésében, amikor már így is elértem mindent, amit csak elérhetek?

– Mert minden sith hatalmat akar? – vágta rá.

– Egy sith azért akar hatalmat, mert annak örül, hogy fájdalmat okoz másoknak. Az ember azért örül a másik bántásának, mert így többnek érzi magát felettük, nagyobbak, okosabbnak, erősebbnek, felsőbbrendűnek. Ennek az érzésnek a táptalaja a félelem, ami azt súgja neki, hogy kevesebb másoknál, és ezzel arra készíti, hogy védeni akarja magát másoktól. A legjobb védelem pedig a támadás, a bántás, a félelemben tartás. Én magam vagyok a Sötétség, én vagyok az erő, ami szinte bármit képes megsemmisíteni. Nekem nincs félni valóm a galaxis népeitől, ezért nem érzek készletést arra, hogy ártsak nekik, ez ilyen egyszerű.

– Szinte? – ragadtam ki a szót az elhangzottakból, mire a Mentor elmosolyodott.

– Minden mérlegnek van másik oldala – felelte az öreg.

– Tehát, ha van ember, aki azt mondhatja, hogy ő maga a Sötét Oldal, akkor lesz egy olyan is, aki a Világos Oldalt személyesíti meg – következtettem ki. – Neked van kitől félned.

– Okkal – vágta rá a Mentor. – De ez egy másik történet.

– Viszont, akkor megvan benned a készletés az ártásra is, nemde? – faggattam. – Hiszen minél többen szolgálnak, annál több esélyed lesz a harmónia megtestesítőjével szemben.

– Többször is ölre mentem már vele – vágta rá a Mentor. – Ez nem egy olyan harc, amit bárki is megnyerhet, eddig ez tartott vissza minket attól, hogy teljesen megsemmisítsük egymást. Lehet, hogy ez örökké így lesz, de lehet, hogy ő már holnap elhatározza, hogy végképp elunta az életét, ezt nem tudhatom. De azt igen, hogy mindegy, hányan szolgálnak engem, ezrek, milliók, billiók, nem fog számítani. Csak azt érném el, hogy őket is magam után rángatom a sírba, aminek semmi értelme nincs. Ő is így gondolhatja, hiszen őt sem szolgálja már senki.

– Értem – nyugtáztam. A látottak alapján nem lehettem teljesen meggyőződve arról, hogy a Mentor igazat mond, de bele kellett mennem a játékába.

– Látom, vegyes érzelmekkel hagytak az elhangzottak – mondta a Mentor.

– Mindig azt hittem, hogy a maga a gonosz... Nos, gonosz lesz – feleltem, folytatva a színészkedést.

– Nincs is olyan, hogy gonosz – vágta rá az öreg. – Ha valakinek, akkor neked már rá kellett volna ébredned, hogy nincs olyan, hogy jó és rossz, csak különféle érdekek léteznek, melyeket különféle célok vezérelnek és bizonyos jellegű tettek kísérnek. Mert lehet, hogy én a háttérből harcolok a Fény ellen, de te aktívan veszed fel a kesztyűt a galaxis hőisével szemben, ami antihőssé tesz téged.

– Imaro lenne a hős? – feleltem a röhögéssel küzdve.

– Az ő győzelme jelenti a legjobb lehetséges végkifejletet a galaxis számára, amíg a te megoldásod káoszba fogja azt taszítani, milliárdok halálát okozva – felelte a Mentor. – Ebből kiindulva, igen, ő a hős, amíg te vagy a gonosz.

– Én az életemért küzdök – vágtam rá daccal a szívemben. – Pusztán azért lennék gonosz, mert hozzászóltam a légzéshez?

– Így igaz, neked nincs más cél a szemed előtt, csak a saját életed, amíg Imaro éppen önmagát dobta tűzbe azért, hogy életeket mentsen. Az övé az erkölcsileg követendőbb példa, nemde? – felelte.

– Megölte a saját tanítványát – kontráztam.

– Azért ölte meg, mert tudta, hogy Aastral élete milliókat fog megmenteni a jövőben – mondta a Mentor. – De ha annyira ellenkezni akarsz, miért nem mutatod meg nekem, hogy igenis te vagy a hős? Tudod, hogy a te életed az egyetlen akadály a galaxis békéje előtt, tehát a legkönnyebben úgy tudod megmenteni a galaxist a káosztól, ha fogod magad és fejest ugrasz a savba – mutatott a szakadékba.

Lenéztem, nyeltem egyet, de nem ugrottam bele.

– Sejtettem – folytatta. – Persze én nem teszek különbséget a kettőtök között. Mind a ketten helyesnek érzitek a cselekedeteiket, mind a ketten meg vagytok győződve arról, hogy ennek így kell lennie. Én egyedül akkor teszek különbséget két egyén között, ha az egyik hajlandó életeket áldozni az ügyéért, a másik pedig nem, de már mind a ketten demonstráltátok azt, hogy nincs számhatára azoknak az ártatlanoknak, akiket tűzbe dobnátok a saját logikátok nevében. De emiatt sem hibáztathatlak benneteket, én is rengeteg érzőt áldoztam már fel a nevemben, és mint azt mondtam, ezt már csak azért nem teszem meg, mert tudom, hogy semmivel sem könnyítené meg a háborúmat a magam nemezésével szemben.

– Majd az utókor eldönti, hogy ki volt a hős és ki volt a gonosz – feleltem. – Nekem jelenleg csak az számít, hogy megnyerjem a párbajt. Ami felvet egy kérdést: pontosan hogyan akarsz engem felkészíteni Imaro ellen? Olyan erőssé akarsz tenni, mint őt?

– Ahhoz nincs meg a fizikumod – rázta meg a fejét a Mentor. – Kihozhatnám belőled, amit ennyi idő alatt ki lehet, de Imaro még mindig nyerne, hiszen másfélszer akkora, mint te. Ugyanakkor mozgékonyaság terén már túlteszel rajta, ezért én úgy gondolom, hogy erre kellene koncentrálnunk. A Császár hiába harcol úgy, mint egy tank, ha csak a levegőt csiklandozza a kardja.

– Valóban nem ártana egy kis extra mozgékonyaság, de szerintem erő is kellene – feleltem.

– Ki mondta, hogy beleszólhatsz?

A Mentor azt mondta, hogy fürgébbé tesz, és valóban tartotta a szavát. Már a képzésem első napjain észrevehetően gyorsabbá váltak a reflexeim és pontosabbá váltak a számításaim. Jobban mozogtam, jobban tudtam, hogy mit fog tenni a másik és sokkal jobban láttam, hogy hogyan tudok ártani az ellenfelemnek.

A negyedik hét hajnalára már rá sem ismertem az egykori énem tudására, igaz, nem újult meg a harcstílusom, inkább csak mélyebbé, összetettebbé vált. Részben azért, mert egyszerűbb volt egy meglévő dologra építeni ahelyett, hogy egy teljesen újra adnám rá a fejemet, részben pedig azért, mert a Mentor inkább csak ugráltatott ahelyett, hogy rendesen vívott volna velem.

Mint minden reggel, ma is felálltunk a szakadék szélén álló síkon. A mesterem kiállt a peremre, aztán széttárta a karját, mire hatalmas darabok szakadtak ki a talajból. Egyesekre biztonságosan rá lehetett ugrani, mások csak akadályt jelentettek, a maradék pedig ide-oda mozgott csak azért, hogy nekem ütközzenek. A Mentor általában talajszinten szokott maradni, de ezúttal maga alatt is kiszakított a hamuszürke földből egy természetes részt, amin halálnyugalommal tartotta a helyét.

– Tudod, hogy mit várok tőled – jelentette ki az öreg.

Bólintottam, aztán felugrottam az első lapos tetejű földdarabra. Amint hozzáértem, összetört a lábam alatt és a földre zuhant. Én még ezelőtt elrugaszkodtam a törmelékről. Nem jutottam elég magasra ahhoz, hogy ráugorjak a másodikra, ezért az oldalának támasztottam a lábamat, aztán tovább ugrottam, ahogyan összetört.

Jól számítottam az ugrást, pont a harmadik darab tetejére érkeztem volna, ha nem terem az utamba az egyik mozgó akadály, aminek egy métert is kitett az átmérője. Amikor a közelébe értem, magam alá hajtottam a kezemmel, aztán a lábammal elrugaszkodtam róla, miközben darabokra esett.

Pont sikerült elérnem a harmadik lapos földdarabot. Azonnal tovább ugrottam róla a negyedik felé, de tudtam, hogy közbe esik az egyik álló akadály. Megpróbálhattam volna ellökni az Erővel, de tudtam, hogy a Mentor a helyén fogja tartani, ezért beleállítottam a fénykardomat, amit aztán erőkarnak használtam. Mivel a földdarab szétesett a pengétől, nem kellett törődni a kiszabadításával, amit nem vettem bele az egyenletbe. Majdnem túlestem a negyediken, de végül sikerült tovább ugrani a széléről, tovább haladva az ötödikre.

Ezúttal is volt egy akadály a kettő között, azonban tovább nehezítette a helyzetet az egyik mozgó akadály. Ugrás közben sikerült elkapnom előle a fejemet, aztán a kezemmel és a jobb lábammal sikerült megkapaszzkodnom a köztes darabon. Azonnal tovább ugrottam róla, de mivel már elkezdett szétesni, nem tudtam annyi lendületet venni róla, mint azt szerettem volna.

A hatodik darabnak is csak az oldalát tudtam elérni. Gyorsan a földhöz fordítottam a lábamat, tovább ugorva róla a hatodik földdarab oldalába. Onnan is a talpammal ugrottam tovább, egyenesen a Mentor felé véve az irányt. Ahogyan közeledtem, újra aktiváltam a fénykardomat, egyenesen rá szegezve a pengéjét.

Alig egy méterre voltam az öregtől, amikor megállított a levegőben.

– Ügyes – mondta, miközben tehetetlenül lebegtem előtte. Még sose jutottam ilyen közel, ezért haraggal töltött el, hogy ez lett a vége.

– Akkor miért nem hagyod, hogy befejezzem, mester? – kérdeztem.

– Készen állsz te arra, hogy befejezd? – vágta rá a Mentor.

– Igen, készen – feleltem.

– Miért állnál te készen? – felelte.

– Mert úgy érzem, hogy készen állok rá – mondtam. – Ha egy harcos úgy véli, hogy készen áll egy csatára, akkor készen áll rá – osztottam meg vele a bölcsességemet.

– Ostobaság – rázta meg a fejét az öreg. – Nem akkor állsz készen egy csatára, amikor azt hiszed, hogy nyerhetsz, hanem akkor, amikor ténylegesen meg le tudod győzni az ellenfeledet.

– Ha minden előre el van döntve, akkor úgyis csak egy nyerhet.

– Igen – felelte a Mentor. – Aki készen áll, az nyer, aki nem, az pedig veszít. Hogy állnál készen valakinek a legyőzésére, ha egyszer előre el van döntve, hogy veszítesz?

– Győzhetek – feleltem. Hiszen már akkor azt volt esélyem, amikor idejöttem.

– Hát jó, akkor fejezd be, ha készen állsz. Ölj meg – vágta rá a Mentor, mire elengedett.

Meglepett a kívánsága, de nem hagytam, hogy elterelje a figyelmemet a döbbenet és a feladat lehetetlensége. Mielőtt visszaestem volna a földre, kiszakítottam magamnak egy saját darabot belőle, amiről rávettem magamat a mesteremre.

A Mentor ellépett a támadásom elől, noha a kiszakított rész nem hagyott sok helyet a manőverezésre. A fekete kard ellencsapásba kezdett, kihajoltam előle, aztán a mesterem vállát kezdtem el támadni a kardommal. Az öreg kivédte a támadást egy gyors mozdulattal, aztán ütni kezdett. Hátra léptem az ökle elől, a földdarab peremére érve. A Mentor újra lesújtott rám a kardjával. Elkaptam a fejemet a penge elől, aztán a mellkasába állítottam a fénykardomat.

Meglepett, hogy győztem, de igazán nem panaszkodhattam miatta.

– Készen állsz – felelte a Mentor.

A földdarabok visszaestek a tisztásra, ezúttal nem ágyazódtak vissza belé, mint a korábbi harcok végén, hanem magukkal hordozták az összecsapás emlékét. Egyedül a peremről kitépelt darab ragasztotta vissza magát a földanyához. Mire ez megtörtént, én már kihúztam a kardomat a mesteremből, aki haldokolva esett össze a talajon.

– Vissza fogsz térti – jelentettem ki. Nem volt értelme annak, hogy tényleg meghaljon, az ellenkezője pedig megmagyarázza, hogy miért gondolta Trian és Imaro is azt, hogy már meghalt.

– Valóban – felelte a Mentor.

– Akkor minek kellett pihenőre készítenem téged az életből? – kérdeztem.

– Megszokás – felelte. – Noeya óta minden tanítványommal megölettem magam.

– De miért? – hüledeztem.

– Felesleges vitáznod velem – vágta rá a Mentor. – Nekem mindig igazam van – mondta, mire elhagyta őt az élet „utolsó” szikrája.

– Hé, még nem mondtad meg, hogy hol van Imaro! – mondtam dühösen, de nem érkezett válasz. – Gyönyörű...

Vegyes érzelmekkel tértem vissza a hajóhoz. Nem tudtam, hogy mikor és miként fogom elérni Imarót, de legalább elszabadulhattam ettől az elátkozott világtól – ráadásul jóval erősebben távozhattam, mint ahogyan idejöttem.

Sateen a fregatt előtt várt engem.

– A hajó indulásra kész, mester – felelte alázatosan. – Bármikor elindulhatunk a célkoordinátákra, amikor csak jönnek látod.

– Milyen koordinátákra? – torpantam meg előtte.

– Egy teljesen elhagyatott úrrészre. Oda vezet egyetlen útvonal, amit el akar fogadni a navigációs számítógép – válaszolta Sateen. – Ha jól sejtem, ott találjuk Imarót.

– Semmi értelme nincs, hogy a semmi közepén legyen – vágtam rá.

– Ha jól sejtem, pont azért fészkelte be magát a „semmibe”, mert nincsen semmi értelme – felelte Adane. Végül is, igaz. Még ha az ellenségei meg is tudják valahogyan, hogy az űr sötétjében van a székhelye, akkor sem fognak túl sok hitelt adni a hírszerzőik szavának.

– Hát jó – bólintottam rá. – De ha már itt tartunk, akkor mi volt az a titok, amit el akar mondatni veled a Mentor?

– Hát – nézett el Adane. – Hogy is mondjam....

– Tömören – szakítottam őt félbe.

– Emlékszel rá, amikor azt mondtam, hogy az apám lelécelt, amikor rájött, hogy gyereket vár anyu, azaz engem? – kérdezte, mire én bólintottam. – Imaro Fel az az ember.

– Hogy mondod? – hüledeztem. Egy szürke gyereket csinált egy renden kívüli sith-nek, de azért császár lett? Szép.

– Gondolom, nem akarta kockára tenni a karrierjét egy olyan kis semmiségért, mint én, vagy anyu, vagy James – magyarázta a tanítványom.

– És ennek még véletlenül sincs köze ahhoz, hogy mindig a nyomomban vagy?

– Nem tudtam, hogy ő Darth Trian – rázta meg a fejét Adane. – Amikor megláttam a felvételt egy világ dőlt össze bennem... Tudtam, hogy az apám nem egy jó, vagy bármilyen módon is tiszteletre méltó ember, de ez... Az egész galaxist igába akarja készíteni csak azért, hogy uralkodni tudjon? Hogy lehet valaki ennyire gonosz, hogy gondolhat valaki ennyire csak magára? A Főváros pusztulásért is ő felel... Annyi élet egy beteg elme szórakozásáért... Akár ő az apám, akár nem, ezért felelnie kell, és én kész vagyok kardot emelni ellene – nézett ismét a szemembe.

Tudtam, hogy az lenne a helyes döntés, ha elmondom neki az igazat. A gond csak az, hogy én halott vagyok, ha bárki is megtudja, hogy én felelek a bomba felrobbantásáért. Az pedig, hogy Sateen apja valójában mindenkire gondol, csak önmagára nem, fordulatot hozhatott volna Adane gondolatmenetében. Inkább kiállni akarna az apja mellett ahelyett, hogy az életére törne. Ez azt jelentené, hogy az utamba fog állni, tehát nem csak meg kellene ölnöm őt, de a győzelmi esélyeim is drasztikusan lecsökkennének... Ezt egész egyszerűen nem engedhettem meg magamnak.

– Az apád felelni fog a tetteiért, ebben biztos lehetsz – szögeztem le.

– Nem kételkedem benned, mester – hajtott fejet Adane.

Rövidesen elindultunk a végállomás felé. Útközben sokat gondolkoztam azon, amit eddig tettem, és azon, amit a Mentor mondott nekem. Nem lehetek én a gonosz, de azok után, amit tettem, nehezemre esik azt mondanom, hogy én vagyok a hős, noha soha nem is vágytam rá, hogy az legyek. Én csak egy egyszerű twi'lek vagyok, aki szabadon akarja folytatni az életét.

Azt majd az utókor fogja eldönteni, hogy ezért milyen megnevezést érdemlek. Legyek hős, vagy akár maga a gonosz, engem csak egyetlen dolog érdekel: a túlélés.